μπροστὰ στὸ πρόσωπο τοῦ ἐμπόρου «τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς» κι' ἔγραψε ἀπὸ κάτω: «Πορτραῖτο ἑνὸς φυλακισμένου αἰσχροκερδοῦς». Κατόπιν τὸ ἔβαλε στὴ βιτρίνα ἑνὸς μαγαζιοῦ καλλιτεχνικῶν εἰδῶν τῆς συνοικίας στὴν ὁποία καθόταν ὁ κουτοπόνηρος πελάτης του. Ἐκεῖνος, φυσικά, ὅταν ἀντίκρυσε τὸ πορτραῖτο του σὲ μιὰ βιτρίνα ποὺ συγκέντρωνε κάθε μέρα ἕνα πλῆθος περιέργων, ἔτρεξε στὸ ἀτελιὲ τοῦ Πικασσὸ κι' ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ τὸν φοβερίζῃ· Ὁ Πικασσὸ ὅμως, ἀπαθέστατος, τοῦ ἀπάντησε:

—Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς καταλάβω: Ἢ τὸ πορτραῖτο σᾶς μοιάζει καὶ τότε πρέπει νὰ πληρώσετε τὴν τιμὴ ποὺ συμφωνήσαμε ἢ δὲν σᾶς μοιάζει καὶ τότε δὲν πρέπει νὰ διαμαρτύρεσθε γιατὶ ὁ κόσμος δὲν θὰ σᾶς γνωρίσῃ...

Ὁ φιλάργυρος ἔμπορος εἶχε βρῆ τὸ δάσκαλό του. Πλήρωσε λοιπὸν στενάζοντας τὸν Πικασσὸ καὶ πῆρε τὸ πορτραῖτο του.

* * *

Ὁ Ὀλλανδὸς πάλι ζωγράφος Δαυὶδ Τενιὲ ἔχει κι' αὐτὸς μιὰ ἐξ ἴσου διασκεδαστικὴ περιπέτεια.

Ἕνας νεαρὸς ἀριστοκράτης τοῦ Ρόττερνταμ, τοῦ παράγγειλε μιὰ μέρα τὴν προσωπογραφία τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του. Ὁ Τενιὲ τὴν ἔφτιαξε, μὰ ὁ ἐρωτευμένος βρῆκε ὅτι ἡ ἀγαπημένη του δὲν εἶχε κάτι τὸ «ἀγγελικὸ» στὴν ὀμορφιά της, ὅπως συνέβαινε στὴν πραγματικότητα. Ὁ Τενιὲ δέχτηκε νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὴν προσωπογραφία. Τὴν πῆρε λοιπὸν κι' ὅταν γύρισε στὸ ἀτελιέ του τὴν πέταξε σὲ μιὰ γωνία· Ὁ ἀριστοκράτης τοῦ Ρόττερνταμ, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, παντρεύτηκε. Ὁ Τενιὲ ἄφησε νὰ περάσουν τρεῖς μῆνες κι' ἔπειτα πῆγε μὲ τὴν προσωπογραφία στὸν πελάτη του. Ἐκεῖνος τότε, ὅταν τὴν εἶδε, ψιθύρισε μ' ἕνα ἀπογοητευτικὸ χαμόγελο:

—Τώρα μάλιστα!... Ἔτσι ἀκριβῶς εἶνε ἡ γυναῖκα μου! Μά, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ἔχετε τὴ μανία νὰ ἐξωραΐζετε ὑπερβολικὰ τὰ μοντέλλα σας...

Καταλαβαίνετε τί εἶχε συμβῆ: Τρεῖς μῆνες μετὰ τὸ γάμο του, ὁ ἀριστοκράτης τοῦ Ρόττερνταμ δὲν εὕρισκε πειὰ τίποτε τὸ «ἀγγελικὸ» στὴ γυναίκα του.

Μὰ ἡ πιὸ ὄμορφη περιπέτεια συνέβη στὸ μεγάλο ζωγράφο Ντιέγκο Βελάσκουεθ.

Μιὰ μέρα εἶχε φτιάξει ἕνα πίνακα «Λὰς Μενίνιας» ('Η «Δεσποινίδες τῆς Τιμῆς») καὶ στὴ μέση αὐτῆς τῆς γυναικείας συντροφιᾶς ἔφτιαξε τὸ πορτραῖτο του. Τὴ στιγμὴ λοιπὸν ποὺ τὸ ἀποτέλειωνε, ἐπεσκέφθη τὸ ἀτελιέ του ὁ βασιλεὺς Φίλιππος IV καὶ κυττάζοντας τὴν προσωπογραφία τοῦ Βελάσκουεθ, φώναξε μὲ θαυμασμό:

—Εἶνε ὑπέροχη! Μά... τῆς λείπει κάτι. Ἐπιτρέψτε μου νὰ κάνω μιὰ μικρὴ προσθήκη...

Καὶ παίρνοντας τὸ πινέλλο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Βελάσκουεθ, ζωγράφισε τὴν κόκκινη ταινία τοῦ βασιλικοῦ παρασήμου τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου στὴθος τοῦ πορτραίτου τοῦ μεγάλου ζωγράφου!

Στὴν Ἔκθεσι τῆς Βενετίας, ὅπως ἀναφέραμε, ὑπάρχουν τέλος, καὶ μερικὰ πορτραῖτα τῆς Γκρέτας Γκάρμπο ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους σύγχρονους Σουηδοὺς ζωγράφους. Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε, ὅτι ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, τὸ κοινὸ θαυμάζει καὶ μιὰ σειρὰ ἀπὸ καλλιτεχνικὲς «μασκέττες» γιὰ γραμματόσημα, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ ἐκδώσῃ αὐτὲς τὶς μέρες ἡ Σουηδικὴ κυβέρνησις καὶ τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ πορτραῖτο τῆς Γκρέτας Γκάρμπο! Φανταστῆτε λοιπὸν τώρα τὴν συγκίνησι τῶν γραμματοσυλλεκτῶν..

ΑΛΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ

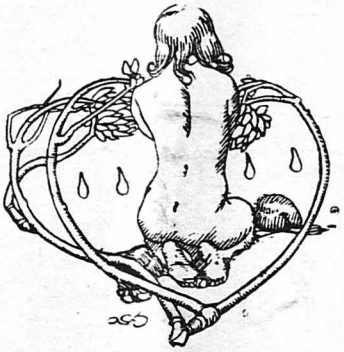

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

—Ποῦ πᾶς, ἀνδρούλη μου;

—Μιὰ φρόνιμη γυναῖκα ποτὲ δὲν ρωτάει τὸν ἄνδρα της ποῦ πάει.

—Μὰ πῶς οἱ φρόνιμοι ἄνδρες ρωτοῦν τὶς γυναῖκες τους γι' αὐτό;

—Ἔχεις λάθος! Οἱ φρόνιμοι ἄνδρες δὲν ἔχουν γυναῖκες!

* * *

Κάποιος κοιλιόδουλος τόσο εἶχε ὑποδουλωθῆ στὸ πάθος του, ὥστε τὴν ὥρα ποὺ ψυχορραγοῦσε εἶπε στοὺς συγγενεῖς του:

—Τί κάθεστε; Δὲν κάνετε τὰ κόλυβά μου πρὶν νὰ πεθάνω... γιὰ νὰ φάω κι' ἐγώ!...

* * *

Σ' ἕνα πανδοχεῖο συναντηθήκανε μιὰ μέρα ἕνας Γάλλος κι' ἕνας Γερμανός.

Ὁ Γερμανὸς ἀκούγοντας ἕνα γουρουνάκι νὰ ξεφωνίζῃ «oui! oui!», εἶπε στὸν Γάλλο:

—Κύριε, νὰ κι' ἕνα γουρουνάκι ποὺ μιλάει τὴ γλῶσσα σας. Ἔχετε τὴν ὑποχρέωσι νὰ τοῦ ἀπαντήσετε!

—Σωστά, ἀποκρίθηκε ὁ Γάλλος στὸ Γερμανό, ἀλλὰ τὴ μιλάει τόσο ἄθλια, ποὺ γελάστηκα. Νόμισα πὼς μιλοῦσε Γαλλικὰ κάποιος συμπατριώτης σας!

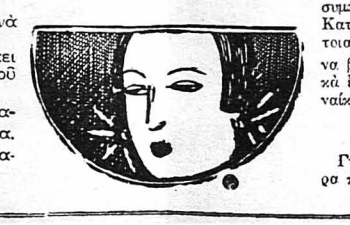

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὁ ἥλιος τοῦ ἔρωτος δίνει ρόδινο χρῶμα στὸν ὁρίζοντα καὶ τὶς πιὸ θλιβερὲς ἀκόμα ἡμέρες. Α. Μυσσὲ

* * *

Ὅταν λείπει μακρυὰ μας ὁ διαλεχτὸς τῆς καρδιᾶς μας, ἡ ἀπουσία του εἶνε μιὰ ἀόρατη γόησσα, ἡ ὁποία σὲ κάθε στιγμὴ δίνει εὐκαιρία στὴ φαντασία μας νὰ στολίζῃ μὲ τὰ πιὸ ὄμορφα λουλούδια της τὸν ἀγαπημένο μας. Κα Στάελ

* * *

Ὅταν ἀγαποῦμε μὲ ἀγνότητα, μὲ ἀφοσίωσι, μὲ αὐτοθυσία, εἴμαστε τόσο εὐτυχεῖς γιὰ τὸ αἴσθημά μας αὐτό, ὥστε δὲν μποροῦμε νὰ πιστέψουμε ὅτι ἐκείνη ἢ ἐκεῖνος δὲν τὸ συμμερίζονται. Μ. Τιναὶρ

* * *

Ἐκεῖνος ποὺ δίνει ἐμπιστοσύνη σὲ μιὰ γυναῖκα, εἶνε σὰν νὰ ἐπιστεύεται σ' ἕνα ληστή. Ἡσίοδος

* * *

Τὰ προαισθήματα εἶνε ἡ προφητεῖες τῆς καρδιᾶς, γιατὶ ἡ καρδιὰ εἶνε Σίβυλλα. ποὺ ξέρει πολὺ καλὰ τὰ μυστήρια τοῦ βασιλείου της. Θ. Γκωτιὲ

* * *

Ὅ,τι ἀρχίζει ὁ ἔρωτας, ὁ Θεὸς μόνο μπορεῖ νὰ τὸ ἀποτελειώσῃ.

* * *

Ὁ Τίμων ὁ μισάνθρωπος, ὅταν εἶδε κάποτε δυὸ γυναῖκες κρεμασμένες σὲ μιὰ συκιά, φώναξε : «Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ ὅλα τὰ δένδρα νὰ κάνουν τοὺς ἴδιους καρπούς !»

* * *

Προτιμῶ νὰ ρωτήσω ἕνα γέρο : «Πότε θὰ πεθάνετε ;», παρὰ νὰ ρωτήσω μιὰ γυναῖκα, ὄχι πολὺ νέα : «Πότε γεννηθήκατε ;» Α. Δουμᾶς

* * *

Στὸν ἔρωτα ἡ σιωπὴ λέει περισσότερα ἀπ' ὅσα μπορεῖ νὰ πῆ κι' ἡ δυνατώτερη φωνή. Καὶ τὰ λόγια τῆς σιωπῆς εἶνε ἀνώτερα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, γιατὶ ποτὲ δὲν εἶνε ψεύτικα ! Α. Μυσσὲ

* * *

Ὁ χρόνος, ἐνῶ δυναμώνει τὴ φιλία, ἐξασθενεῖ τὸν ἔρωτα. Ρισελιὲ

* * *

Ἡ ἄσχημες γυναῖκες στολίζονται πάντα περισσότερο ἀπὸ τὶς ὄμορφες, γιατὶ φαντάζονται πὼς μποροῦν ν' ἀναπληρώσουν τὴν ἔλλειψί τους αὐτή, δείχνοντας τὸν πλοῦτο τους. Ἀπελλῆς

* * *

Ἕνας ὄχι ὄμορφος ἄνδρας μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε ἄσχημος, μιὰ ὄχι ὄμορφη γυναῖκα ὅμως εἶνε, χωρὶς καμμιὰ ἐξαίρεσι, ἀσχημότατη. Λαμαρτῖνος

* * *

Μιὰ μονάχα συμβουλὴ μπορεῖ νὰ δώσῃ κανεὶς σὲ μιὰ ἄσχημη γυναῖκα : «Εἶθε ἡ ὀμορφιὰ τῆς ψυχῆς σου νὰ ἀφαιρῆ κάθε τόσο τὴν ἀσχήμια τοῦ προσώπου σου». Θαλῆς ὁ Μιλήσιος

* * *

Ἂν γραφότανε ἡ ἱστορία τῶν γυναικῶν, ἡ ἱστορία αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ γενικὴ ἱστορία τοῦ κόσμου. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐπανάστασις σὲ κράτη μικρὰ ἢ μεγάλα, καμμιὰ ἀναστάτωσις σὲ οἰκογένειες πλούσιες ἢ φτωχές, ποὺ νὰ μὴν πῆραν μέρος σ' αὐτὲς καὶ ἡ γυναῖκες. Κοντορσὲ

* * *

Ὁ ἔρωτας εἶνε ὁ κακοηθέστερος ἐγωϊσμός, γιατὶ ἔχει δυὸ πρόσωπα. Ρισελιὲ

* * *

Τὸν καιρὸ ποὺ ἀγαποῦμε μιὰ γυναῖκα, τῆς μιλοῦμε γι' αὐτήν. Ὅταν πάψουμε νὰ τὴν ἀγαποῦμε, τῆς μιλοῦμε γιὰ τὸν ἑαυτό μας. Κάρμεν Σύλβα

* * *

Ἡ γυναῖκα ξέρει ν' ἀγαπάη καλύτερα, ὅταν πειὰ τὰ χρόνια της δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ ἐρωτοτροπῆ. Μ. Ναπολέων

* * *

Συμβαίνει συχνὰ ἡ κοπέλλες νὰ παντρεύωνται μὲ ἕναν ἄνδρα, ποὺ δὲν τὸν ἀγαποῦν, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πεισματώσουν τὸν ἄνδρα ποὺ συμπαθοῦσαν καὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ παντρευτοῦν. Κατὰ τὴ γνώμη μου, θὰ ἦταν προτιμότερο σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι νὰ μείνουν ἀνύπανδρες. Γιατί, ἀπὸ ἕνα βιαστικὸ γάμο, καὶ μάλιστα χωρὶς ἀγάπη, δυὸ κακὰ ἔχει νὰ φοβηθῆ κανείς : Τὴν ἐπιορκία γιὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν γελοιοποίησι γιὰ τὸν ἄνδρα. Ἀλφ. Ρικὰρ

* * *

Γυναῖκα μὲ σταθερὴ καρδιὰ δὲν γεννήθηκε ὥς τώρα κ' οὔτε θὰ γεννηθῆ, φαντάζομαι, ποτέ. Πὼπ